

[Hanne Reintoft.]

ligestillet samfundsborger, og alt dette gør, at hun desværre i vanskelige perioder af sit sociale liv har en beskyttelseslovgivning behov. Vi ser nu fra visse sider, ikke mindst fra velstillede, men progressive kvinders side, uophørlige forslag om at få denne beskyttelseslovgivning ophævet i ligestillingens navn. Jeg er enig i, at den er et symbol på en diskrimination, men må understrege meget kraftigt, at vi først må have lovgivet og forhandlet os væk fra den dårlige sociale stilling. Når stimulansen til og muligheden for at gennemføre uddannelse og opnå avancement er gennemført til bunds, og når ligelønnen er gennemført, så kan vi ophæve beskyttelseslovgivningen. Det andet er ikke kvindesag for den jævne kvinde, det er kun kvindesag for den kvinde, der er godt stillet. Ophæver vi den, før alt er bragt i orden, er det kun en symbolsk fjer i hatten på en gruppe kvinder anbragt i positioner i samfundet, hvor de ikke har den jævne kvindes beskyttelsesbehov. Jeg vil meget gerne høre, hvad ministeren mener herom.

Lad mig også i den forbindelse sige, at det tilsyneladende er rigtigt at fjerne bestemmelsen om, at børn under 2 år fortrinsvis skal tilfalde moderen. Jeg mener også, at forældremyndigheden skal være hos den bedst egnede, selv om jeg måske kunne fristes til at advare en smule mod denne ustandselige talen om barnets tarv. Man kan ikke udskille et barn som et fuldstændig selvstændigt individ. Et barns tarv er også dets omgivelseres tarv, og de færreste børn er lykkelige, hvis dets far eller mor ikke trives, det være sig som gift eller skilt. Derfor kan man ikke bare se på barnets tarv; man kan ikke få et lykkeligt barn med ulykkelige forældre. Man må vide, som jeg har sagt, at man i vort samfund gør forskel på mand og kvinde. Det er det, der gør mig lidt betænkelig ved denne bestemmelse, for vi lever jo i et samfund, der ser meget materielt på tingene. Hvem vil i en afgørelse om, hvem der er bedst egnet, have de bedste sociale vilkår ved en lang række skilsmisser? Hvem vil tjene mest? Hvem vil få den bedste samfundsmæssige position? Hvem kan lettest klare den store husleje eller blive siddende i huset, og hvem kan lettest betale den dyre hushjælp, hvis

børneinstitutioner ikke kan skaffes — og det kan de jo meget ofte ikke? Det er meget tit manden, der står bedst her. Jeg vil derfor advare mod, at man kommer fra asken og i ilden i denne sag. Hvis man skal vurdere mand og kvinde lige med hensyn til evner som opdrager, må vi i megen anden lovgivning arbejde for, at mand og kvinde bliver socialt ligestillet; ellers bliver det igen kvinden, der kommer til at stå i baggrunden.

Lad mig til sidst tilføje, at det kan se helt smart og moderne ud med tanken om ægteskabskontrakter, som man med mellemrum skal kunne forny. Jeg tror ikke selv, det er løsningen. Jeg tror, vi skal have en mere avanceret lovgivning, og jeg tror snarere, vi ender i et princip med simpel lovgivning om fælles børn og fælles eje og så en registrering af begyndelsen og ophævelsen af faste samliv. Men det er fremtidsmusik. Vi må nu vedtage denne ret banale lovgivning, der dog indeholder forbedringer og moderniseringer, og så håbe, at der kan komme noget lidt mere originalt fra en kommission. Vi behøver ikke at være alt for bundet af vore nordiske kollegers tanker; der kunne da ikke ske noget ved, om vi på et enkelt punkt viste os som foregangsland.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg vil gerne rette en tak til de ordførere, der har talt i dag, og samtidig takke udvalget for det meget store og meget indgående arbejde, der er udført med behandlingen af disse lovforslag.

Jeg vil gerne sige et par bemærkninger her til at begynde med om den kommission, som vi agter at nedsætte. Efter den diskussion om ægteskabslovgivningen, som har fundet sted såvel i forbindelse med tingets behandling af de foreliggende lovforslag som i offentligheden, har jeg, som det fremgår af betænkningen, anset det for rigtigt, at der efter gennemførelsen af de foreliggende lovforslag arbejdes videre med revisionen af ægteskabslovgivningen. Det er efter min opfattelse nødvendigt, at man undersøger behovet og mulighederne for at gennemføre mere dybtgående ændringer af ægteskabslovgivningen såvel af reglerne om ægteskabs indgåelse og opløsning som af bestemmelserne om formueforholdene i ægteskabet. Det må også undersøges, om nogle